

at ligge i Indholdet af § 24. Det foreslaaes derfor, at denne Paragraph udgaaer.

§§ 26, 27 og 28.

Ved disse Paragrapher vides Intet at erindre.

§ 29.

Ved denne Paragraph foreslaaes blot den Forandring, at efter Ordet „Opsættighed“ i 3die Linie tilføies „samt fornærmelige Utringer“, som man formener maa sættes i Klasse med Opsættighed, og at Ordene i 5te Linie „simpelt Fængsel eller“ udgaae, som en formeentlig efter Forseelsens Natur for lempelig Straf. En anden Sag er det naturligtvis, at Straffen af Fængsel paa Band og Brød ifølge de almindelige Regler kan være at forandre til Fængsel paa sædvanlig Fangekost eller simpelt Fængsel.

§ 30.

Ved denne Paragraph foreslaaes alene, at Alderen for det mandlige Ejende, der skal være Huustugt underkastet, forandres fra 20 til 18 Aar.

Man har valgt denne Alder, fordi Mandspersonen da bliver mindreaarig og personlig myndig.

For Eydigheds Skyld foreslaaes derhos, at der efter Ordene i 3die Linie „naar Huustugt anvendes“ tilføies „paa et saadant Ejende“.

§ 31.

Da § 46 hjemler Huusbondens Ret til at affædige et Ejenestetyende, naar dets Fængsling varer over 8 Dage, synes Bestemmelsen i nærværende Paragraph, at Huusbonden den Tid, Fængslingen varer, skal kunne lade dets Ejeneste paa dets Bekostning udføre ved Andre, let at ville kunne føre til Ubillighed, hvorimod det synes tilstrækkeligt, at Eendet taber Forordning paa Løn for denne Tid. Det foreslaaes derfor, at denne Paragraph omredigeres saaledes:

„Kommer Eendet i Fængsel, uden at dets Ejeneste strax ophører, taber det Forordning paa Løn for den Tid Fængslingen varer.“

§ 32.

Herimod vides Intet at erindre.

§ 33.

Paa den ene Side følger det af sig selv, at Huusbonden ikke kan paalægge Eendet saadant Arbejde, hvorved dets Helbred udsættes for Fare; men paa den anden Side kan det heller ikke antages, at Huusbondens Forordning paa Eendets Arbejde kan gaae saa vidt, at han ubetinget kunde paalægge det alt Arbejde, som lod sig udføre uden Fare for Helbredden, hvilket Bestemmelserne i denne Paragraph kunde give Anledning til at antage. Det foreslaaes derfor, at Paragraphen udgaaer.

§ 34.

Efter Motiverne til denne Paragraph synes det at være antaget, at den ikke indeholder andet end, hvad der allerede er hjemlet ved Forordningen af 26de Marts 1845 § 4. Men ved at indføre den deri indeholdte Forpligtelse til at give sit Ejende Leilighed til sluttig at besøge Guds Huus i en Ejenelovgivning, vilde den faae en ganske anden Character end den har i Helligdagsanordningen og vilde sandsynligtvis ofte af Eendet benyttes til Paastande, som det paa Grunde af de huuslige Forhold kunde være vanskeligt at indrømme, og hvormed Hensigten ikke sjældent vilde være noget ganske andet, end at besøge Guds tjenesten.

Det foreslaaes derfor, at denne Paragraph udgaaer.

§ 35.

Denne Paragraph, hvis Affattelse let synes at kunne foranledige Mistydning, foreslaaes omredigeret saaledes:

„Huusbonden kan ikke ved nogen contractmæssig Overdragelse, uden Eendets Samtykke, give det en anden Huusbond.“
 hvorved man troer, at Paragraphens Mening rigtigere vil udtrykkes, navnlig at man ikke kan forlange, at Ejenestefolkene ved Salg af Eiendomme, hvor de tjene o. s. v., skulle være pligtige at tjene den nye Kjøber. Derimod udelukkes derved ikke andre Tilfælde, i hvilke Eendet ifølge Forholdets Natur maa være pligtigt at tjene hos en Anden end den, det egentlig har fæstet sig til, t. Ex. hvis en Enke, der har fæstet et Ejende, gifter sig.